

případě tak není. Skutečnost, že nepřihlášená doba má rozhodující význam pro přiznání dávek pojistných, není důvodem pro závazek zaměstnavatelův podle cit. § 20, ježto není uvedena mezi předpoklady pro nárok nem. pojišťovny podle tohoto předpisu. Tento paragraf, mluvě o dávkách (»jež pojišťovna učinila podle ustanovení zákona nebo stanov«), určuje takto jedině rozsah závazku náhradního, nestanoví však nijaký nový důvod pro náhradní povinnost zaměstnavatele. Že teprve přičtením nepřihlášeného období vznikl pojištěnce nárok na pomoc v mateřství, nedává nem. pojišťovně tudíž práva žádati na zaměstnavateli náhrady takovýchto dávek, bylo-li poslední zaměstnání přihlášeno před pojistným případem, ježto zákon (cit. § 20/2), jak shora uvedeno, takového ustanovení nemá (srov. Boh. A 12.533/36).

Č. 13.061.

Pojišťovací právo: * Podle § 1 odst. 1 bod 6 lit. a) pens. zákona č. 26/1929 Sb. podléhá hajný pojistné povinnosti jen tehdy, je-li převážně zaměstnán příkazováním práce dělníkům nebo odborným dozorem nad nimi.

(Nález z 16. listopadu 1937 č. 3220/35-3.)

V ě c: Alois S. v Čermné (adv. Dr. Josef Vlášek ze Sušice) proti rozh. min. soc. péče z 9. března 1935 o pensijním pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Výměrem z 18. června 1931 neuznala Úřadovna A Všeobecného pensijního ústavu v Praze pojistnou povinnost Aloise S. v jeho zaměstnání u obce Čermné v době od roku 1912.

Zem. úřad v Praze vyhověl odvolání jmenovaného, změnil rozhodnutím z 22. srpna 1932 řečený výměr Všeobecného pensijního ústavu a vyslovil, že Alois S. nepodléhal pojistné povinnosti pensijní v době od roku 1912 do 24. srpna 1919, že však podléhal pensijnímu pojištění od 24. srpna 1919 do 11. března 1931.

Proti tomuto rozhodnutí, pokud jím byla vyslovena pojistná povinnost Aloise S., podala odvolání obec Čermná.

Nař. rozhodnutím vyhovělo min. soc. péče tomuto odvolání a zrušivši napadené rozhodnutí v části v odpor vzaté, vyslovilo, že Alois S. ve sporné době (od 24., správně od 25. srpna 1919 do 11. března 1931) pojistné povinnosti pensijní nepodléhal.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažil nss: — — —

Co se věci samé týče, vycházel žal. úřad po stránce skutkové z toho, že činnost st-lova spočívala v p o d s t a t ě a p ř e v á ž n ě v hlídání lesa proti škůdcům všeho druhu a že v e d l e t o h o též dohlížel na dělníky při sezonních nebo příležitostných pracích v lese v časových obdobích v nař. rozhodnutí zevrubně uvedených, resp. že někdy případ od případu ukazoval kupcům, kteří se vykážali povolením starosty k porážce stromů v lese, které stromy se mají porazit, atd. Žal. úřad pak také konstatuje, že st-l ručně vůbec nepracoval. Tato skutková

zjištění st-l co do jejich správnosti nepopírá. Dále uvedl žal. úřad, že správu obecních lesů vedl po většinu doby, o niž jde, nadlesní R., který sám celkovou těžbu dříví každoročně vyměřoval a určoval podle lesních plánů v dohodě se starostou, kde a kolik má být káceno. Tím zjistil žal. úřad, dovolává se výsledků konaného šetření, že vlastní lesní správu po stránce lesního hospodaření vedl nadlesní R. a že st-li nějaká disposiční pravomoc po této stránce nepřislušela. Naproti tomu uvádí nyní stížnost, že nadlesní vykonával dozor nad lesem jen pro forma, že st-l vedl zcela samostatně celou správu lesa po celý rok a že mimo jiné určoval stromy k vykácení, ať se již kácel větší komplex anebo se jednalo pouze o probírku. Tato námitka je v rozporu s vlastní výpovědí st-lovou z 26. června 1933, kde sám udal, že nadlesní určoval parcelu k porážení, kterou st-l pak vyměřil; dále uvedl tehdy st-l, že nutné probírky a nutné osázení vykácené plochy oznamoval starostovi, jakož i připravené školky a polomy, načež starosta dal nutné rozkazy. Vycházel-li za tohoto stavu věcí žal. úřad z toho, že st-l nevedl správu lesa po stránce lesního hospodaření, nýbrž že byl toliko pomocným orgánem bez vlastní disposiční pravomoci, nelze shledati, že by výsledek konaného šetření a zejména vlastní výpovědi st-logy tomu odporovaly, a je ona námitka bezdůvodná.

Případ, o který jde, nutno vzhledem k časovému rozpětí posuzovati podle tří zákonných norem, a to podle cís. nař. č. 138/1914 ř. z. (až do 1. července 1920), podle zákona č. 89/1920 Sb. (až do 1. ledna 1929) a konečně podle zákona č. 26/1929 Sb. Všechny tyto normy obsahují všeobecné ustanovení, že pensijnímu pojištění jsou podrobeny osoby vykonávající převážně práce duševní (§ 1 bod. 3 cís. nař. č. 138/1914 ř. z., § 1 odst. 2 bod a) zákona č. 89/1920 Sb. a § 1 odst. 2 zákona č. 89/1920 Sb. a § 1 odst. 2 zákona č. 26/1929 Sb.).

Žal. úřad popřel, že o takovýto případ zde šlo, neboť účelem a podstatou činnosti st-logy nebyla činnost ducha, případně tvoření úsudků na základě zkušeností nebo znalostí odborných, nýbrž pochůzky po lesích za účelem hájení lesa proti škůdcům všeho druhu a péče o les. Žal. úřad dospěl k závěru o vlastní podstatě činnosti st-logy na podkladě zjištění vyličeného v úvodě naříkaného rozhodnutí, podle něhož ostatní činnost, jako dohlížení na dělníky atd., ustupovala významem i časovým rozpětím do pozadí proti vlastní činnosti spočívající v hájení lesa, jak ještě zevrubněji v dalších svých vývodech uvedl. St-l netvrdí, že ostatní činnost, totiž dozor nad dělníky atd., není podřadnou činností a neustupuje proti tomu, co žal. úřad označil za jádro jeho činnosti, do pozadí. Nevyvrátila-li však stížnost tento základ, z něhož žal. úřad vycházel, a netvrdí-li, že i tuto činnost nutno pokládati za duševní ve smyslu cit. ustanovení, nemohl nss shledati, že by právě uvedený výrok neměl opory v zákoně, neboť jediné z toho, že st-l nekonal přímo práce fyzické, nelze ještě důvodně usuzovati, že převážně konal práce duševní.

Žal. úřad dovodil dále, že činnost st-lova nespadá ani pod speciální ustanovení § 1 bodu 3 lit. e) cís. nař. č. 138/1914 ř. z., ani pod § 1 odst. 2 lit. a) zákona č. 89/1920 Sb., ani pod § 1 odst. 1 č. 6 lit. a) zá-

kona č. 26/1929 Sb. Proti výrokům opírajícím se o prvá dvě ustanovení neobsahuje stížnost žádnou námitku a nemohl proto nss nař. rozhodnutí v tomto směru přezkoumati. Co se týče § 1 odst. 1 č. 6 lit. a) zákona č. 26/1929 Sb., uvádí stížnost, že zákon jmenuje výslovně mezi osobami podrobenými pojistné povinnosti též hajné a proto netřeba vůbec zkoumati povahu prací takovou osobou konaných, když je nesporno, že st-l je hajným. Tu je však stížnost na omylu.

Zákon č. 26/1929 Sb. neustanovuje v cit. předpise, že hajní jako takoví podléhají pensijní povinnosti, nýbrž praví, že této povinnosti podléhají zaměstnanci, kteří jsou převážně a nikoli pouze přechodně zaměstnání příkazováním práce dělníkům nebo odborným dozorem nad nimi, aniž by se jejich práce sami účastnili, leč pokud toho vyžaduje jejich příkazovací nebo dozorčí činnost, a jmenuje příkladmo jako takové zaměstnance i hajné. Podléhá tudíž pensijní povinnosti hajný jen tehdy, když je zaměstnán převážně a nikoli pouze přechodně příkazováním práce dělníkům neb odborným dozorem nad nimi. Že by o takový případ šlo, stížnost netvrdí, resp. nevyvrací zjištění žal. úřadu dříve uvedené, že příkazování prací, resp. dozor nad dělníky ustupuje do pozadí vůči hlavní činnosti st-lově.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti, aniž soud se musil zabývatí otázkou, zda zjištění úřadu o konání písemných záznamů odpovídá skutečnosti, neboť i kdyby tomu tak nebylo, nemohlo by to míti žádného vlivu na výsledek sporu.

Č. 13.062.

Samospráva obecní. — Řízení správní: Strana prekludovaná podle § 7 pravidel o vybírání dávky z přechodného ubytování nemůže žádati, aby úřad použil pro vyměření dávky určitých pomůcek, které ona pokládá za vhodné, a nemůže vytýkati, že pomůcky, jichž úřad použil, jsou nesprávné a neúplné.

(Nález z 16. listopadu 1937 č. 3642/35-3.)

V ě c: Václav H. v Lounech (adv. Dr. Jiří Bloch z Prahy) proti rozh. okr. úřadu v Lounech z 11. dubna 1935 o dávce z přechodného ubytování.

V ý r o k: Stížnost se zamítá.

D ů v o d y: Platebním výměrem z 28. února 1934 vyměřil starosta města Loun Václavu H. dávku z přechodného ubytování za rok 1933 podle § 7 prav. v částce 876 Kč.

Okr. úřad v Lounech zamítl odvolání Václava H. v postupu instančním výměrem z 11. dubna 1935 z těchto důvodů: Podle § 4 odst. 2 schválených pravidel o vybírání dávky z přechodného ubytování je při podnicích, zabývajících se přechováváním cizinců po živnostensku, pronajímající povinen obec. úřadu ve 14denních lhůtách předkládati výkazy o pronajatých místnostech nebo jejich součástech a současně zaplatiti ve výkazu vypočtenou dávku. Výkazy ty je pronajimatel po-